

— Ze zijn weg ! riep de conducteur. Laten wij maar snel voortrijden.

— Zie ten minste eerst wat er binnen gebeurd is. Er zat een rover in de wagen...

De conducteur opende het portier.

— Genade ! riep er een.

— Wij hebben niets meer ! gilde een ander.

— De rovers zijn weg, zei de conducteur... Maar, ligt daar iemand... een moord...

—Ja, zei Vandam... een moord ! Deze man werd neergeschoten.

— Is hij dood ? Ach, Moeder Gods... hoe wreed, hoe wreed ! Francis... een moord...

De koetsier kwam naderbij gesprongen.

— Is... 't waar ? stamelde hij, sidderend van ontzetting

— Staan er geen huizen in de buurt ? hernam Vandam. Misschien is die man nog niet dood...

— De streek is zeer eenzaam.

— En hoever nog van Eeklo ?

— Een half uur, als we snel rijden.

Twee ruiters kwamen aangerend. De hoefslag hunner paarden had de bandieten aangezet de wijk te nemen. Zij sprongen uit het zadel en vroegen verschrikt :

— Wat is er gebeurd ?

— Een moord.. heren... hoe wreed, hoe wreed ! kreet de conducteur. Verstaat een van u beiden iets van de heilkunde bij geval ?

— Ik heb in 't leger gediend en gewonden verzorgd, antwoordde een der ruiters. Laat mij het slachtoffer onderzoeken.

Hij boog zich over de gevallen.

Korét en akelig klonk zijn oordeel :

— Dood ! Getroffen in het hart. Die bandiet moet een meester-schutter zijn.

— En nu ? vroeg Francis.

— Het lijk meevoeren naar Eeklo.

BAKELANDT

HET RAADSEL
VAN AMSTERDAM

BAKELANDT

HET RAADSEL VAN
AMSTERDAM

— In de wagen... bij ons ! kreet een passagier.
— Ja. antwoordde de conducteur.
— Maar dat kan toch niet !
— Weet mijnheer er misschien iets anders op ?...
— Ja zeker, boven...
— Zijt gij niet beschaamd ! riep een der ruiters. Hebt ge zoveel eerbied voor het overschot van iemand, die zoeven nog uw medepassagier was ?
— Als mijnheer niet tevreden is, kan hij te voet volgen, hernam de conducteur. Francis, vooruit !

De wagen reed in volle vaart naar Eeklo.

De ruiters vervolgden hun reis in de andere richting.

— Halt ! klonk het eensklaps.

De paarden stijgerden.

— Uit de weg ! riep een der heren...

— Houd uw hand weg van de pistoolholsters, die aan uw zadelknop hangen of ik ben u voor. klonk het terug.

— Wat wilt ge dan ?

— Niet veel : Eén paard slechts...

De ruiters spraken een wyl met elkaar. De aanblik van de dode in de diligencie vervulde nog hun gemoed met ontzetting. Zij waren jong en beminden het leven... en daar in het bos dreigden pistolen, die gericht werden door meester-schutters... de heren twijfelden er geen ogenblik aan.

— Ge kunt een der paarden krijgen, maar wij vertrouwen op uw woord, dat ge ons niet aanvallen zult.

— Dat woord hebt ge... stap af !

Vier mannen traden uit het bos...

Cartouche betastte de paarden.

— Dit wil ik, zei hij dan.

De ruiter sprong op de grond.

— Ge kunt doorrijden, zei Cartouche.

De twee heren draafden op hetzelfde paard voort.

— Het geluk dient ons buitengewoon, zei Bakelandt lachend.

— Ja, morgen kunnen wij reizen in plaats van ons in een bos te verbergen, antwoordde Cartouche. Alles is nu in orde.

— Ja, de Schout is met Grijpvogel weg, Simpelaere en Dancel, gij zult morgen te Gent zijn, gekleed als boeren... ge hebt uw paspoorten, niet waar ?

— Ja, kapitein.

— Dan neemt ge om zeven uur de wagen voor Mechele en stapt in die stad af bij de St. Romboutskerk... Morgenavond zal iemand u daar afhalen en meeleden.

— Ja, viel Cartouche in, en onze boodschapper heeft tot wachtwoord « Pijpelheide ». Onthoudt het dus goed, jongens !

Cartouche en Bakelandt stegen op het paard.

Ze vlogen de diligencie voorbij, even vóór Eeklo. Toch vermeden ze de stad langs een buitenweg, die Bakelandt kende. Eindelijk verdwenen de schelmen in een bos.

— Nu snel gehandeld, zei Bakelandt. De wagen blijft ten minste een half uur te Eeklo staan. We kunnen dus op tijd zijn.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955